

## Guest

(2010, José Luis Guerín)

Documentairemakers hebben wellicht méér dan fictiefilmers de onweerstaanbare drang om tijdens filmfestivals waar ze voor zijn uitgenodigd, ook de buitenwereld op te snuiven. José Luis Guerín opent *Guest* in Venetië op een hotelkamer, waar twee dames zich opmaken voor een ongetwijfeld een prestigieuze avond. Het zal niet de laatste kamer zijn die in beeld wordt gebracht, in zwart/wit, in grauwe metropolen vol smog en regen. De steden zelf, inclusief architectuur en andere bezienswaardigheden, zijn echter ook ondergeschikt aan de lokale bevolking. Guerín filmde gedurende een jaar schijnbaar volledig kriskras, bij vlagen zelfs zappend. *Guest* biedt echter consequent menselijke diversiteit, uitgebreid in Zuid-Amerika en Azië, via Europa en de Verenigde Staten, ver weg van het vreemde elitaire wereldje waar ook Guerín zelf toe behoort. De meeste van de gesprokenen zullen zelf nooit betaald op vijfsterrenniveau overnachten.

Een lieve, verveelde jongedame vraagt geïnteresseerd naar de leefomstandigheden van de man achter de camera en vertelt vervolgens hoezeer ze wegzwijmt bij *Titanic*. Het staat in prachtig contrast met de over straat strompelende, gebroken oude communist, die niet meer durft te hopen op betere tijden. Gevoelsmatig staan ook demonstranten en kunstenaars lijnrecht tegenover elkaar, religieuze roepers en timide toeristen, allemaal individueel opgeslokt in hun eigen beperkte wereldje, met niettemin de beste bedoelingen. De broodnodige regelmatige rust wordt gevonden in treinen en vliegtuigen, uit het raam starend naar mistige landschappen. Deprimerend realisme maakt dan eventjes plaats voor pure poëzie en als alle grijze lapjes van de deken zijn bekeken, blijkt de film kleurrijker dan in eerste instantie gedacht.

Ondanks rijkelijk aangeknoopte conversatie, is dit nou wat de dromer bedoelt met 'mensen kijken'. Daar is soms geen touw aan vast te knopen en het kan vermoeiend zijn, maar na elk irritant persoon volgt wel weer een hartverwarmend exemplaar. De keuze is aan de kijker, hoewel objectiviteit zeker ter discussie kan worden gesteld: sympathie voor en interesse in armelui voert immers duidelijk een boventoon. Goede filmmakers weten hoe dun de scheidingslijn is tussen documentaires en speelfilms. Guerín maakt ze allebei.

Menno Peeters, 17 april 2013

**speelduur:**  
124 min.

**met:**  
José Luis Guerín  
Chantal Akerman  
Charlotte Dupont  
Tanja Czichy  
Jonas Mekas  
Spike Lee

**cinematografie:**  
José Luis Guerín

**muziek:**  
Gorka Benítez  
Masatoshi Kamaguchi  
David Xirgu

